

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 25 серпня 1984 року

№ 102 (3453).

Ціна 2 коп.

В НОМЕРІ

СЬОГОДНІ

«Тваринництво — ударний фронт» — сьогодні немає потреби переконувати в цьому молодих кормозаготівельників області (1 сторінка).

Маршал Советского Союза Г. К. Жуков.

Матеріали, присвячені 40-річчю Великої Перемоги читайте на 1-й і 2-й стор.

У новому фільмі Одеської кіностудії «Двос під однією парасолькою» головні ролі виконують Івар Калнінь та Олена Сафонова. Матеріали, присвячені Дню радянського кіно, читайте на 3-й та 4-й стор.

Кожна третя тонна кормів — комсомольська!

ПО-УДАРНОМУ

Кормодобувники третього відділка посиленіми темпами ведуть заготівлю кукурудзяного силосу. Протягом перших п'яти днів у траншеї закладено майже три тисячі тонн зеленої маси.

На плантаціях кукурудзи, відведених під силос, працює загін у складі чотирьох силосозбиральних комбайнів. Врожай добрий — збирають з кожного гектара майже по 400 центнерів.

Високопродуктивно, по-ударному на всіх ділянках трудяться комсомольці. 261 тонну зеленої маси кукурудзи за зміну зібрав екіпаж комсомольця Олександра Зубова, який працює на комбайні КСС-2,6, а Віктор Козловський комбайном КСК-100 накосив 257 тонн. Серед тих, хто відзначається на транспортуванні зеленої маси, — комсомольці Сергій Ляхов і Павло Колесник, а на уцільненні — Костянтин Новиков.

В. ВІРИЧ,
секретар комсомольської організації колгоспу «Дружба».
Новоукраїнський район.

ПЕРЕВИКОНУЮЧИ ЗАВДАННЯ

Заготівля кормів для громадської худоби — одне з першочергових завдань, яке нині здійснюють молоді трудівники господарства, включившись у змагання під девізом «Кожна третя тонна кормів — комсомольська!».

Серед молодих комбайнерів попереду комсомольця Василь Цибик. Комбайном КСК-100 він щодня накосив 240—260 тонн зеленої маси. На транспортуванні її до траншеї ударно працюють молоді трактористи Лідія Кузьменко, Валерій Кузь. Вони значно перевищують змінні завдання.

П. КРАВЕЦЬ,
тракторист колгоспу «Дружба».
Олександрівський район.

ІЗ МОЛОДЕЧИМ ЗАПАЛОМ

Молодь Долинського району гаряче підтримала ініціативу новоміргородських та новоархангельських комсомольців, спрямовану на збільшення заготівлі кормів для громадської худоби. Взяті зустрічні зобов'язання: 40 процентів кормів від загальної кількості, припадених кормозаготівельникам району, закладуть молоді трудівники села.

Приклад іншим показують механізатори колгоспу імені Щорса. На період зелених жнив тут створено комсомольсько-молодіжну ланку, яку очолює Григорій Корявкін. Ланка заготовила понад сім тисяч центнерів зеленої маси.

І. ІВАЩЕНКО,
завідуючий відділом комсомольських організацій райкому комсомолу.
Долинський район.

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

Завзяття молодих

«П'ятирічку — до Дня Перемоги!» — під таким девізом трудиться комсомольсько-молодіжна бригада другого механоскладального цеху заводу «Гідросила», яку очолює Михайло Гаркуша. Наш виробничий колектив працює на механічній обробці корпусів насосів НШ-50. За три тижні трудової вахти пам'яті ми перевищили виробничу програму на 6 процентів. Враховуючи трудомісткість робочих операцій і прийомів, це вважається високим показником.

А. КАСАП,
групкомсорг КМК.
м. Кіровоград.

ДО 40-РІЧЧЯ ВИЗВОЛЕННЯ МОЛДАВІЇ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ

ЦВІСТИ САДІМ МОЛДАВІЇ

З тих воєнних днів Великої Вітчизняної війни, коли Радянська Армія розгромила велике угруповання військ фашистської Німеччини в Яссо-Кишинівській операції, минуло 40 років. Радянська Молдавія була визволена від полчищ німецько-фашистських загарбників. 24-го серпня над столицею республіки — містом Кишиневом був піднятий прапор Перемоги.

Діти й онуки тих, хто насмерть бився з німецько-фашистськими загарбниками за свободу Батьківщини, заново відбудували столицю Молдавії. Її центр оточують мікрорайони з висотними сейсмостійкими будинками.

Сьогоднішня Молдавія — квітучий, високорозвинутий індустріально-аграрний край. В республіці побудовано понад 550 великих промислових підприємств та об'єднань, оснащених найсучаснішою технікою. Обсяг промислового виробництва зріс в порівнянні з довоєнним рівнем більш як в 60 раз. За-

раз за тиждень молдавські підприємства випускають продукції більше, ніж її було вироблено за весь 1940 рік. Трактори і комбайни, прилади і насоси, електромашини, ткацькі та хімічні вироби — все це відправляється в різні куточки країни.

Міжгосподарська кооперація та агропромислова інтеграція, що проводиться в сільському господарстві республіки.

Успіхи Молдавії за післявоєнні роки в усіх сферах економічного, соціального й культурного життя — практичний результат перетворення в життя ленінської національної політики, неперувної дружби народів Радянського Союзу.

На знімку: зустріч піонерів з ветеранами війни і праці — головою Ради ветеранів війни колгоспу «Друмул ленінст» («Шляхом Леніна») Котовського району К. Ф. ПИНТЕЙ (ліва) і бригадиром агрогосподарської бригади, кавалером двох орденів Леніна, лауреатом Державної премії СРСР І. А. КОЛЦЕЙ.

Фото Б. КАПІНА і А. ЛИКОВА.
(Фотохроніка ТАРС).

ЗАВТРА — ДЕНЬ ШАХТАРЯ

НА ТЕ І ВЕРШИНИ БУВАЮТЬ...

Дравофланговий. Таким став комсомольсько-молодіжний колектив гірничо-очисного вибою четвертої ділянки шахти «Світлопільська» (керівник М. О. Яременко, групокомсорг О. Барановський). Своє професійне свято — День шахтаря — молодіжний зустрічає новими трудовими успіхами. За перше півріччя молоді гірники видали на-гора понад 7 тисяч тонн надпланового вугілля. Лише в другому кварталі при плані 16 433 тонн КМК видав більше 20 тисяч тонн палива і виборів перше місце в соціалістичному змаганні серед комсомольсько-молодіжних колективів шахтарського міста.

У складі молодіжного групування 18 шахтарів, половина з них — молодь. Добрий приклад подають комуністи, досвідчені гірники І. Г. Качан, С. П. Померанов. Не відстають від старших товаришів комсомольці В. Яровий, О. Москалюк, А. Поно-

марьов та інші. Енергії і завзяття їм не позичати.

— Цей колектив славіть не тільки ударною пра-

цею, — розповідає секретар комітету комсомолу шахти Юрій Памітін, за плечима якого п'ять років не-

легкої роботи в шахті. — Як правило, всі ініціативи, почи-ни, трудові вахти КМК гаряче підтримує та бере в

них найактивнішу участь. І кожного разу добувається високі показники у праці.

Тому й не забарилося визнання: за підсумками соціалістичного змагання комсомольсько-молодіжний колектив нагороджений перехідним Червоним прапором обласного комітету ЛКСМУ України. І цілком законно, що кожен член КМК намагається працювати ще краще й утримати почесну нагороду.

Для молодих гірників характерна активна життєва позиція. Вони і члени добровільної народної дружини, і члени педагогічного загону, який очолює їхній комісар Олександр Барановський. Педагогічний загін — постійний гість в учнівському колективі підшефної середньої школи № 5. На зустрічі з учнями вони запрошують заслужених шахтарів. Часто охоче виступає перед школярами комуніст В. А. Прохоренко. Віктор Архипович — кавалер орденів Трудової Слави першого і другого ступенів, повний кавалер шахтарської Слави,

почесний шахтар. Він та кож очолює комсомольсько-молодіжний колектив прохідників ділянки гірничо-капталних робіт.

Члени педагогічного загону беруть участь у засіданнях комітету комсомолу школи, обмінюються досвідом виховної роботи серед молоді, організують учням екскурсії на шахту. Школярі знайомляться з наземними спорудами шахти, ближче пізнають роботу гірників — людей працелюбної і мужньої професії.

Швидко плине час. І ось уже вчорашні учні поступають учитися в технічне училище № 3, де здобувають гірничу професію. Ростає гідна зміна ветеранам. Вона сповнена рішучості і пристрастного бажання довести, що їй під силу подолати всі труднощі й досягти своєї трудової вершини — вершини заслуженого визнання. Не дарма ж в народі кажуть: па те і вершини бувають, щоб не було несміливих мужів.

К. ПОВЕЛЬКО,
м. Олександрія.

Комсомольсько-молодіжна прохідницька бригада Дмитра Мукося з шахти «Новоміргородська» зобов'язалася до Дня шахтаря виконати серпневе завдання. Із поставленою метою хлопці впорали вчасно при забезпеченні хорошої якості прохідницьких робіт.

На знімку: члени прохідницької бригади на чолі з бригадиром Д. МУКОСІЕМ (в центрі) після виходу із забою.

Новоміргородський район.

Фото М. САВЕНКА.

НАШІ ЗДОБУТКИ — ТОБІ, БАТЬКІВЩИНО!

РІВНЯЮЧИСЬ НА НАСТАВНИКІВ

11 серпня «Кіровоградська правда» видрукувала імена десяти кращих доярок — переможців соціалістичного змагання за 7 місяців нинішнього року. Вісім у цьому списку — наші земляки — новоархангельці. А очолює змагання доярка ордена Трудового Червоного Прапора колгоспу «Зоря комунізму», депутат Верховної Ради СРСР М. А. Монаша, яка надоїла за 7 місяців більше чотирьох тисяч кілограмів першосортного молока.

Характерно, що названі в числі кращих — наставники молоді у себе в колективах. І, звичайно, молоді доярки району, маючи таких славних учителів, не можуть працювати абияк. Рівняючись на них, запозичуючи досвід, опановуючи їхні професійні секрети, працювали Світлана Гера з колгоспу імені Калініна, Катерина Галан з «Ленінського шляху», Віра Марцевич із «Зорі комунізму». Це й принесло їм успіх у соціалістичному змаганні.

А Світлана Гера навіть увійшла до тієї заповітної десятки (у неї п'ятий результат), лише на 124 кілограми відставши від своєї старшої подруги — доярки того ж колгоспу Г. В. Плахтій. До того ж Світлана впритул наблизилася за цей час (7 місяців року) до виконання свого підвищеного соціалістичного зобов'язання на 9 місяців — надоїти по 4000 кілограмів молока на корову, 2485 кілограмів молока на доїлку Катерина Галан з колгоспу «Ленінський шлях», 2445 — Любов Ліщиновська з колгоспу імені Будьонного, 2254 — Віра Марцевич із «Зорі комунізму».

Загалом же тваринники всіх господарств району успішно справилися з планами по виробництву та продажу молока державі. Виконано також плани по заготівлі всіх видів тваринницької продукції.

У цьому чималій внесок молодих. Нинішнього літа комсомольська організація нашого району разом із спілчанами Новомиргородщини виступила з ініціативою по заготівлі кормів. Заради дальшого нарощування обсягу виробництва тваринницької продукції тваринники району зобов'язалися створити півторарічний запас соковитих і грубих кормів; кожна друга тонна цих кормів, заготовлених у районі, має бути комсомольською.

Нині при райкомі комсомолу працює штаб по керівництву соціалістичним змаганням по заготівлі кормів. Створено 48 кормодобувних загонів, 36 ланок. Прі високу якість їхньої роботи дбають 48 постів. 43 штаби «Комсомольського прожектора» займаються висвітленням ходу заготівлі, борються з недоліками в її організації.

Нині руками молодих уже заготовлено 7 тисяч тонн сіна, понад 12 тисяч тонн сінажу, 1,5 тисячі тонн трав'яного борошна. З кожним днем набирає темпів заготівля силосу. Загалом цього року заготовлено 47 тисяч тонн грубих кормів, 140 тисяч тонн соковитих.

Перед у соціалістичному змаганні ведуть молоді кормозаготівельники колгоспів «Зоря комунізму», імені Калініна, імені Леніна, імені Литвинова. В індивідуальному змаганні найбільшого результату досяг комсомолець колгоспу імені Шевченка Володимир Заберибський, на рахунок якого понад 1400 тонн скошеної на силос кукурудзи.

Хотілося б наголосити на такому моменті: там, де добре працюють молоді кормозаготівельники, виявляються непогані й надолі. Особливо це помітно на прикладі колгоспів «Зоря комунізму» та імені Калініна. В цьому, безперечно, велику роль відіграють комітети комсомолу як координуючі й організуючі центри, особисто комсорги.

Сьогодні в нас у районі працює 234 молодих тваринників. Тон у їхній роботі задає 5 КМК. І вже нині ми можемо з певністю сказати, що найближчим часом і кількість КМК, і число молодих працівників тваринництва зростатиме. Запорукою тому — активна участь старшокласників району у виробничих справах колгоспів. Під час літньої трудової чверті добре попрацювали на молочнотоварних фермах району комсомолки — учениці Скалівської, Ятранської, Покотилівської та інших шкіл.

В Нерубайці, наприклад, п'ять старшокласниць влітку заміняли своїх матерів-доярок на фермі. Особливо хочеться відзначити роботу дев'ятикласниці Оксани Печенюк, восьмикласниці Алли Пузир, десятикласниці Наталі Урсолової з Кальніболотської середньої школи. А Ольга Каушан та Тетяна Бурдюжна з тієї ж школи, готуючи себе до плідної праці в тваринництві, вже друге літо підряд доглядали по групі корів.

Не випадковими є успіхи молодих тваринників району ще й тому, що у тваринництві сформувалась особливо міцна ланка, яку становлять молоді комуністи. Вони служать за приклад у роботі, найчастіше виступають ініціаторами цінних починань та ініціатив у своїх колективах і в комсомольській організації району в цілому. Це в першу чергу вчорашні комсомольці, а нині молоді комуністи Катерина Галан — групкомсорг КМК молочнотоварної ферми № 3 колгоспу «Ленінський шлях», делегат XXIV з'їзду ЛКСМ України, Світлана Гера — передова доярка колгоспу імені Калініна, Любов Ліщиновська з колгоспу імені Будьонного, Тетяна і Люба Трохи з колгоспу «Дружба». На них уже сьогодні рівняються початківці.

А це так само, як і приклад старших товаришів — кращих доярок області, народжує у їхніх серцях почуття особливої відповідальності й вимогливості до себе.

Н. ПОЛІЩУК,
перший секретар Новоархангельського райкому ЛКСМУ.

Володимир Школа та Віктор Сотник працюють на Долинському заводі залізобетонних виробів. Володимир — майстром арматурного цеху, Віктор — газоелектрозварником. Обоє єдніас добра звичка — працювати високопродуктивно. Вони почали свій трудовий шлях після військової служби. Сьогодні на заводі їх називають послідовниками Стаханова. І хоч вугілля вони не видають на-гора, але мають пряме відношення до виконання не менш важливої справи — Продсвольчої програми. Бо чим більше й вищої якості буде вироблено залізобетонних виробів для потреб тваринницької галузі, тим більше продукції одержить держава. Це хлопці добре розуміють. На знімку: Володимир ШКОЛА та Віктор СОТНИК.

Фото М. САВЕНКА.

РЕПОРТЕР

ВІДКРИЛАСЯ ІДАЛЬНЯ

Ще одна сучасна будівля з'явилася по вулиці Полтавській в обласному центрі. Гостинно відкрила двері нова їдальня № 13 комбінату громадського харчування Ленінського району.

Просторий, світлий, б'єш як на сто посадовчих місць зал, до дрібниць продуманий майстрами тресту «Кіровоградмашбуд», інтер'єр, безумовно, припадає до вподоби жителям мікрорайону.

Найцікавіші смаки відгукують задовольняють працівники кухні. А допоможе їм у цьому новітнє устаткування, яким вона обладнана.

В ПІДАЙНА.

м. Кіровоград.

С КІЛЬКИ було тих незабутніх зустрічей з людьми, яких ми шанобливо називаємо Ветеранами і Фронтовиками. Вони, звичайні рядові солдати та політруки, комбати і полководці, пройшли тисячі кілометрів вогненними кілометрами й перемогли. Там, на плацдармах, в бій йшли гармати і танкісти, піхотинці і розвідники. А він, рядовий Пилип Руденко, вимірював свої фронтіві кілометри на невеличкому візку. В полку його так і називали: гвардії їздовий пійни.

дуть богові душу. А їм ще ж треба помститись кату, який прийшов на нашу землю. Іду. Раптом літак з хрестами. Як уперіть! Як гахне! А я кривулюю возиком, роблю вісімки. А він, гаспид, не шкодує куль і бомб. На одного чо-

Сперся на ціпок. Встав. — Кажу вам, що не про мене треба писати. От можна про мого сусіда — Вітю Коропа. Йому зараз якраз п'ядесят виповнилося. Вчора в школі урок мужності він вів. А тоді, в сорок третьому, він пацаном до батареї воду та дрова гарматам тягав. І коли наші дали духу гітлерякам, то старшина Тарасов вручив свого кашкета й чоботи кирзова. Така, значить, нагорода була за поміч. От і напишіть. І про його Петю. Він у школі слідопит. Встановив ім'я донині невідомого героя — лейтенанта Семена Не-

...Щоб прапор внукам

З БЛОКНОТА
ЖУРНАЛІСТА

В ІН підняв віко скрині і взяв пакунок. Розстелив на столі червоне полотно, на якому сяяли медалі, і почав чіпляти їх до вишньої гімнастерки, що у кількох місцях була заштопана. Наваксував чоботи, випрасував галіфе. Та й пішов поводити до сільського клубу, спираючись на вербовий ціпок. А там, біля обеліска, людей не злічити. Стоять полковники і лейтенанти, виблискують ордени на грудях посивілих ветеранів, що приїхали в село з різних кінців країни. Стомився Пилип Антонович. Сів на лаві, почав роздівлятися, впізнавати своїх односельців. Підійшов до нього комсомолець Володимир Бондаренко і говорить:

— Дідуно! Полковник наказав вам стати в стрій. Ви понесете прапор...

— А що, більше немає кому? — здивувався старий фронтвик.

— Та є. Тільки полковник знає, що каже: «Не генерали несли з імена, а ось такі, як той дідок з медалью «За відвагу». Бачи-

те, на його гімнастерці сліди куль».

І став гвардії рядовий у відставці Пилип Руденко в стрій, гордо виструнчився, тримаючи обома руками древо. А коли зринула мелодія маршу і треба вже було рушати на центральну площу села, Пилип Антонович передав прапор Володі Бондаренку:

— Тобі нести його далі, синку!

Після урочистого мітингу ми ідемо до хати Пилипа Антоновича, що височить у вишневому садку над річкою. Сідаємо під яблуню, щоб продовжити розмову. Прошу розповісти старого солдата про його нагорсди, про фронтіві шляхи.

Дідусь ніяковіє:

— Ніякий я не герой. Ви б про тих, що з орденами та офіцерськими погонами стояли біля пам'ятника. Вони на дзоти кидались, вони горіли в Сталінграді.

— То хоч про одну миттевість війни, — наполягаю я.

— Яка там миттевість. Вічність була. Страшна вічність. Ото навантажив возик баклагами з водою та мішками з харчами. Іду, значить, степом. Туди, у вибалок, де за ліском лежать постріляні мої хлопці.

— Неживим везете?

— Ледь-ледь живим. Зраненим. Бо питоньки ж хочуть. Від спраги відда-

передати

ловіка і дві конячини центнери металу кидав. Втік я від нього. І мої хлопці напились води, хлібом житнім поласували. Будуть, значить, жити.

П ИЛИП Антонович на якусь мить замислюється. І торкається зарублюю рукою медалей:

— Так ото й дали мені нагороду — «За бойові заслуги». За те, що рулював під палаючим небом своїми кониками — возів снаряди, поранених і контейнери з обідами та сніданками. Щось за тисячу днів перебрив — така моя була дорога від Кавказу до Кенігсберга. Ох, і дали ми їм там прочуханки. Фортеця вікова, та ми її перекинули. Отам і мене бабахнуло. Як стріляло, то мої ноги полетіли з воза.

— Так і полетіли!

— Не зовсім. На жилах втримались. І мене латали цілий рік. Отакий і приїшов додому. Хоч й інвалід першої групи, зате живий. Живий, синочки! А геройства тут ніякого — їздив собі. А стріляв дуже рідко. Хіба що тоді, коли мене оточували та хотіли загребти пожитки на возі. І тоді я строчив по них. А гранату тільки один раз кинув. Живим не хотів датись їм.

пом'яшого. А про свого діда-фронтвика Івана Івановича Коропа вірш написав.

Частував він нас яблуками зі свого саду, дав напиться води з кринички, що сам викопав після війни за тином. Проводжав нас до воріт. Коли ми вже сідали в машину, зачудовано подивився на чисте небо. Та й мовив щиро:

— Миру вам, сонця, хліба свого, діточки! Спасибі, що навідалися до старого. Я дуже люблю, як до мене приходять гості. З людьми наче й молодшим стаю.

Я Й ТЕПЕР уявляв його на візку, який кружляє в степу під палаючим небом, звідки хрестатий літак кидав на нього блискавиці. Маленький, простий рядовий солдат вислизнув з лещат смерті. І помчав далі. До травня сорок п'ятого. Щоб через багато літ стати у стрій разом з фронтовиками-орденоносцями, взяти у руки прапор і передати його правнукам. Щоб почути з уст полковника: «Слава тобі, їздовий війни!».

М. ШЕВЧУК.

село Сасівка
Компаніївського району.

У ШКОЛІ— МОЛОДІ ВЧИТЕЛІ

Незабаром почнеться новий навчальний рік. До нього готуються не тільки учні, а й педагогічні колективи. В Устипівському районі вже відбулась учительська конференція. На ній освітяни проаналізували свою робо-

ту за минулий і намітили плани на 1984—85 навчальний рік.

Вперше в житті участь у конференції брали молоді вчителі. Тут вони пройшли посвяту і стали рівноправними членами великої педагогічної сім'ї.

На знімку: (зліва направо) молоді вчителі Рита ТИХОНОВА, Валентина УЛЬДЯКОВА, Ірина ПОДОЛЯН, Світлана ГАВРИШ, Василь ВАСИЛЬЧЕНКО, Алла ПРЕЙМА, Валентина ВАСИЛЬЧЕНКО і Тетяна СЕРГІЄНКО.

Фото М. САВЕНКА.

Він повернувся додому раніше від звичайного, ще до восьмої, чим здивував дружину й викликав радість у сина; вони сьогодні довго-довго гулятимуть, а потім татко розкажуть ватиме Романові казки...

Коли Романа покляли спати, зіграв партію в шахи з сусідом. Ліг десь опівночі і відразу заснув.

Телефонний дзвінок розбудив його біля третьої години ночі.

— Квартира. Вихреста? Микола Олександровичу, пограбовано магазин на околиці, машина за вилас уже вилхала.

Намагаючись не шуміти, швидко зібрався і ось безлюдними, опівнічними вулицями мчить його до місця події міліцейський автомобіль. Починається ще

мати проти, якщо я завітаю до тебе, подивлюсь, як ти зараз живеш? — спитав.

— Чому ж? — Без зайвого ентузіазму погодився Павло.

Зайшли.

— Ну, покажи свою колекцію сигарет, ти, здається, раніше колекціонував... — Будь ласка.

— В тебе стереопрोगрава з'явився. Включи щось послухати... Не працює, чому? Вихрест підняв колонку — щось надто важка. Глянув крізь отвори — на дві лежали пачки сигарет. Витрусив їх на стіл, потім з другої колонки. Клубочок почав розмотуватись...

Або інший випадок. Того весняного дня в суботу він прийшов у міськвідділ, щоб підняти невідкладні справи. На порозі його зустрів

ло пограбовано. Тепер пошук можна було вести в правильному напрямі.

Того дня пізно ввечері учасники пригоди були встановлені.

ХОЧА робота майже не лишає йому вільного часу, приносить не тільки радість, а інколи й прикрощі, хоча доводиться мати справу з далеко не кращими представниками нашого суспільства, Вихрест задоволений, бо Наталка, дружина, розуміє всю важливість справи, якій він служить, не нарікає, що допізна затримується у міськвідділі, що вночі іноді лунає телефонний дзвінок. Задоволений, бо поруч справжні товариші, такі як начальник розшуку О. П. Тертичний, оперуповноважений В. В. Середняк, експерт-криміналіст С. Г.

СЛУЖБА: ДНІ І НОЧІ

ОПЕРУПОВНОВАЖЕННИЙ

один поєдинок з тими, хто порушив спокій нагородженого міста, хто кинув виклик Закону. І він, оперативний уповноважений відділення карного розшуку Олександрівського міського відділу внутрішніх справ Микола Вихрест, повинен вийти з цього поєдинок переможцем.

Забезпечити невідворотність покарання, виявити й передати правосуддю злочинника — в цьому суть його праці. Виконує він покладені на нього обов'язки бездоганно. Відмінник міліції, правоохоронний соціалістичного змагання, він за короткий час (в міліції працює всього три роки) досконало вивчив місто, набув чимало досвіду.

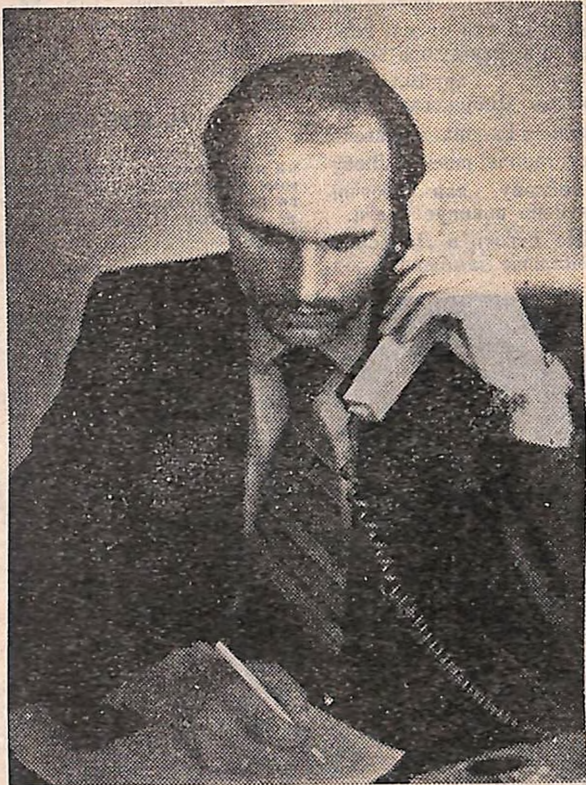
У Миколи надзвичайно розвинена інтуїція. Дуже часто до розкриття злочину він приходив найкоротшим шляхом. Вихрест — перспективний працівник, — говорить заступник начальника відділення карного розшуку міськвідділу Василь Михайлович Капустя, який у серпні минулого року давав молодому працівникові рекомендацію для вступу кандидатом в члени КПРС.

КОЛИ Микола Вихрест розповідає про свої будні, то все ніби легко і просто. А насправді не так. Взяти для прикладу хоча б ті пограбування кількох буфетів, кафе. Злодії забирали гроші, вино, дорогі цигарки. Інше його не цікавило. Проте деякий час наслідки були невтішними. В одні з днів пошуку М. Вихрест вирішив зайти в найближчу їдальню на швидку пообідати, коли увагу привернув його давній підопічний Павло П. — учень профтехучилища, який кілька років тому був взятий на облік в інспекції у справах неповнолітніх за крадіжку велосипеда. Правда, відтоді за ним нічого поганого не помічалось. Він стояв на розі вулиці і про щось жваво розмовляв з товаришами, а з кишені сорочки в нього виглядала пачка «Родопі».

«Коли це він перейшов на такі цигарки, — раніше, пам'ятаю, курих дешеві. Живе з матір'ю, яка не куряється чарки, зайвих грошей у нього не водиться», — майнула враз думка.

Вихрест підійшов до гурту, привітався, поцікавився навчанням, справами, спитав де Павло купував такі цигарки, які тоді в місті були дефіцитними. Хлопець навмання назвав магазин, в якому, як знав уповноважений, їх не було вже більше місяця. Це ще більше насторожило М. О. Вихреста.

— Ти нічого не будеш

середнього віку, огрядний, з великим синцем під оком чоловіч'яга.

— Вчора біля дев'ятої години вечора на проспекті Леніна мене пограбували двоє хуліганів, забрали гроші, годинник...

Чоловік бідкався, описував прикмети злочинців, проте Микола Олександрович якось підсвідомо відчував: в чомусь він нещирий.

Проспект Леніна — центральна вулиця міста, допізна багатолюдна. Тут чергують міліціонери, дружинники, проте ніяких повідомлень про грабів з учорашнього дня в чергову частину не надходило. Тому ж і почав розпитувати: що робив потерпілий до пограбування, з ким зустрічався, хто його бачив у місті?.. Попросив детально про все написати, а сам вибачившись, сказав, що потрібно ненадовго відлучитись у справах. Взяв чергову машину і поїхав за кількома адресами, які назвав потерпілий. Швидко з'ясував, що чоловіка бачили після роботи на під'їзді, що той сідав з якоюсь сумнівною молодикою в автобус, який йшов на околицю міста. Про це потерпілий чомусь мовчав.

Коли повернувся, розмова вийшла відвертою. З'ясувалися деталі учорашнього вечора, про які чоловік, протверезіший, хотів би забути, з'ясувався район на околиці, де знаходилась квартира, в яку привела його учорашня випадкова знайома і біля якої його бу-

Третяк, оперативний уповноважений розшуку Ф. І. Галадюк.

Про останнього, свого земляка, М. Вихрест згадає з особливою теплотою. Якоюсь випадково зустрілися у Знамяці курсант школи міліції Ф. І. Галадюк та електрозварювальник комсомолець Микола Вихрест. Розговорились, згадали школу, в якій разом вчилися, рідне село Дмитрівку. Федір розповів про своє навчання, про майбутню професію, а коли побачив, що юнак серйозно зацікавився, докладно спитав на умовах вступу в школу міліції. Того ж літа Микола поїхав складати вступні іспити.

Закінчивши школу, попросився на службу в Олександрію, де вже працював Ф. І. Галадюк. Федір був його першим наставником, багато допомагав. А зараз Микола вже сам вчить новачків, ділиться досвідом. І живуть вони з Федором майже поруч, дружать сім'ями.

Є у Миколи Вихреста мрія: поступити у вищу школу міліції. Попереду ще чимало часу для опанування спеціальними знаннями, на серйозну підготовку до вступних екзаменів.

В. ПОСТОЛАТІЙ,
інструктор політвідділу
УВС Кіровоградського
облвиконкому.

На знімку: М. Вихрест.
Фото автора.

Вогонь в одезі слова

27 СЕРПНЯ — ДЕНЬ РАДЯНСЬКОГО КІНО

Про свої зустрічі з видатним кіномитцем сучасності О. П. Довженком, спільну роботу з ним в редакції фронтової газети розповідає кіровоградець Н. Н. ДОБРІН.

МИСТЕЦТВО письменника визначається його стилем, а стиль, як відомо, — це насамперед мова. Про це подумалося мені, коли віддався спогадам про видатного кіномитця, драматурга, прозаїка Олександра Петровича Довженка.

Він приїхав до нашої редакції 1941 року. Знайомлячись з кожим із нас військових кореспондентів фронтової газети «За Радянську Україну», очолюваної Миколою Платоновичем Бажаном, говорив довірливо, тепло, разом з тим значуще, вагомим. Мені, наприклад, так: чим лясніше думатимем, тим коротші речення лягатимуть на папір.

Своє захоплення тим, як Олександр Петрович високо цінував стилість і точність, я занотував у польовому щоденнику 30 квітня 1942 року: «...Він схилив свою сиву голову над рукописом і, не помітивши, що крім нього, в редакційній кімнаті були А. С. Малишкін, С. Л. Воскресенко і я, радісно вигукнув: «Чудово, хлопці, чудово!», «Ягідки — попереду!». Ми підійшли до його столу й побачили запланований в номер лист танкістів братам і сестрам на Україні, за лінією фронту, де ще хазяйнували фашисти. Ось про що йшлося в листі:

«Брати і сестри! В бойових лавах Червоної Армії ми вже йдемо до вас, повертаємось у рідні міста і села. Наші грізні танки ми назвали іменами славетних героїв українського народу, безстрашних лицарів волі. Імена Івана Богуна, Богдана Хмельницького, Устима Кармелюка, Максима Залізняка, Миколи Щорса, Василя Боженка, Олександра Пархоменка написано на броне наших могутніх танків. Вогонь уже спробував на власній шкурі, як б'ються відважні сини України, але це тільки квіточки, ягідки — попереду!

Приїшла весна. Над нами сяє сонце — це сонце наших перемог! Червона Ар-

мія йде вперед, допомагає. Те й — бийте ворога з тилу. Ідіть в партизани, ідіть до лав борців за честь, за волю, за рідну землю!».

...Довженко був за віком старший кожного з нас, журналістів і письменників. У тому числі й од членів редакції Миколи Бажана, Ванди Василівської, Андрія Васильяна, Олександра Корнійчука. На новій для себе газетній ниві працював так само натхненно, як і в кіномистецтві. Він охоче виїздив до діючої армії, у пекло боїв, виконуючи не тільки завдань редакції. Мало не з кожної поїздки він занотував спостереження, розмови з фронтовиками, котрі незабаром стали основою таких оповідань, як «Ніч перед босом», «Мати», «За колючим дротом»...

Пригадую, з яким напруженням і зосередженістю слухав перед контрактою артилеристи дивізіону старшого лейтенанта Каракатенка на фронті неподалік Сталінграда доженкове оповідання «Відступник». Воно закликала безжалісно боротися з панікерами, боягузами, аважуючи їх найзапеклішими ворогами Батьківщини. Це оповідання надрукувала фронтова газета «Красная Армия» (Південно-Західний фронт), а газета «Красная звезда» передрукувала; його було видано окремою брошурою для всіх фронтів.

— Каракатенко? Не Сергій Маркіянович? — перепитав мене Довженко, коли я розповідав йому про колективне читання «Відступника». — Я знав його батька Маркіяна на Київській кіностудії. — І поцікавився, про що саме говорили артилеристи.

У НАЙТЯЖЧИЙ період війни, коли доводилось полишати ворогові рідні міста й села України, ми, молоді, знаходили величезну моральну підтримку у спілкуванні з Олександром Петровичем. Велику доброту і тепло доженкової душі ми незмінно відчували кожного фронтового дня.

Як орган політуправління Південно-Західного, а згодом Донецького фронтів, газета «За Радянську Україну!» за своїм характером і призначенням була особлива. Вона несла слово правди на вогневий рубіж фронту,

кликала до боротьби й непокорі, була вірним помічником партизанів і входила під девізом «Смерть німецьким окупантам!». Про мобілізуючий вплив її на населення редакція дізнавалася від народних месників, які прибували до Українського штабу партизанського руху і з'єднань Сидора Ковпака, Олексія Федорова та інших.

Одним з найвпливовіших виступів газети, за свідченням багатьох партизанів, був «Лист до льотчика», якого написав Олександр Петрович Досженко. І сьогодні не може без душевного трепету читати його пристрасні рядки:

«Юначе мій дорогий, у тебе є крила. Ти бистриший від орла і вітру. Полети ж, юначе мій любий, на Україну. Рознеси свої заклинання і поради понад усіма нашими землями. Посій мій слова. Розвій їх своєю смілою рукою понад усіма селами і містами. Хай падають вони з твого літака, як зерна, на нашу трудну землю.

Хай збирають їх пастушки у полі, бездомні на дорозі, в'язні у колючих дротах, жінки по селах, партизани у лісах та байраках, і старці попід тинами... Передай мій крилатий волею, усім — хай не вірять фашистам, що б там вони не говорили. Брешуть вони, людоджери, від початку до кінця, це ми добре знаємо, Рятунку Гітлера немає ніякого, повірте мені. Тому і розіграв він зараз «психічний атанку», нахвалюючись шаленим наступом... Тому і надіває він зелені назанки на всіх калік і підлітків, на злодюжон, що підбирає по всій Європі, аби хоч як-небудь залакати світ, підбадьорити себе...».

О. П. Довженко дорожив дружбою з усіма працівниками нашої редакції і радів з кожної зустрічі з нами до останніх днів свого життя. Ми по-доброму заздрили Андрієві Самійловичу Малишкіну, котрий найбільше спілкувався з Олександром Петровичем, уважаючи його своїм мудрим учителем у житті та в творчості. І це не дивно. Іхня дружба почалася ще до війни, коли О. П. Довженко працював над сценарієм кінофільму «Щорс» і запропонував молодому тоді поетові написати пісню «Богунська четверта», котра так гарно прозвучала згодом у картині.

Довженко живе не тільки в серцях тих, хто хоч трішечки знав його. Він живе у мільйонів глядачів його чудових кінотворів, читачів його високохудожніх книг.

Н. ДОБРІН,
лауреат обласної журналістської премії імені Ю. Яновського.

МІЖНАРОДНІ ЗМАГАННЯ ЛЕГКОАТЛЕТІВ «ДРУЖБА-84»
Москва. Дворазовий олімпійський чемпіон кубинець Альберто ХУАНТОРЕНА (на знімку після фінішу) переможно завершив свої виступи у великому спорті, вигравши на стадіоні в Лужниках фінал бігу на 800 метрів — 1.45,68 сек.
Фото Ю. ЛИЗУНОВА. (Фотохроніка ТАРС).

НЕ РОЗГУБИЛАСЬ

Медалью «За підвагу на пожежі» нагороджено ученицю другого класу Ризинської середньої школи Звенигородського району Черкаської області Таню Трембач. Дівчинка збралася провідати своїх родичів, погратися з їхніми дітьми. Та коли відчинила двері, побачила густий чорний дим. Стала шукати маленьких Ліду і Руслану. Дим застигав очі, завважав орієнтуватися. Позваком пробралась в дальню кімнату і, знайшовши хлопчика, внісела його на вулицю. І знову кинулась у палаючий будинок. Зайняти сміливим діям Тані вдалося врятувати малюк: наспів пожежники і загасили вогонь.

М. КАРПЕНКО,
кор. РТАУ.

В центрі села Торговиці Новоархангельського району є пам'ятний знак, який засвідчує, що цьому населеному пункту нашої області виповнилося вже 650 років. Вперше про Торговицю згадано в літописі 1331 року. Це село належить до найдавніших на Кіровоградщині.

Та, попри такий солідний вік, воно виглядає дуже молодо. Особливо прикрашають його новобудови. Ось і нині тут завершується будівництво кооперативного багатоквартирного житлового будинку, благоустроєного гуртожитку для працівників пересувної механізованої колони № 245. Незабаром почне діяти філіал Гайво-

ронського СПТУ № 5, що теж розміститься в ново-збудованому приміщенні. Серед новобудов останніх років слід також на-

МОЛОДІСТЬ СТАРОГО СЕЛА

звати триповерхову типове середню школу, дитсадок на 140 місць.

Цього року в Торговиці вперше відбулося велике свято «Село моє рідне». На ньому вшановували

кращих людей. Святу була приурочена й виставка робіт народних умільців Торговиці. Тоді ж провели конкурс на кращу хату. Неою визнано обійстя молодих торговичан Михайла

та Валентини Савченків. Молода сім'я, у якій підрастає двоє дітей, мешкає на найкращій, центральній вулиці — Комсомольській.

У підготовці та проведенні свята «Село моє рідне» брали активну участь комсомольці колгоспу імені Кірова — спадкоємці його славних трудових традицій. Ті, хто їх свято береже й примножує.

[Наш кор.]

ЦІКАВО ЗНАТИ

Сільська радіогазета

Двічі на тиждень жителі села Коробинного Новомиргородського району мають можливість слухати місцеву радіогазету. В п'ятнадцятихвилинній передачі — розповіді про трудові здобутки хліборобів колгоспу імені Шевченка, «музичні сторінки».

Радіогазета створена з ініціативи партійної організації. Основне призначення її — оперативне висвітлення ходу соціалістичного змагання механізаторів на польових роботах. Складає програму для усного мовлення секретар відділкової партійної організації Л. І. Макітренько. Дикторами — художник-оформлювач колгоспу В. Г. Макаренко та працівник сільської Ради В. П. Іванова.

В. РИБАК.

«Музей» на колесах

Цими днями на Кіровоградщині побував пересувний голографічний музей. Його працівники організували виставку експонатів, що зберігаються у Державному історичному музеї УРСР. Відвідувачі були приємно вражені. На власні очі вони змогли побачити масивні золоті прикраси Глодоського скарбу, який було знайдено на Кіровоградщині, скіфські золоті прикраси, польський золотий коронаційний лабір із зображенням усіх польських королів, серед яких була й одна жінка — королева Ядвіга. Тут також були предмети роботи киянських майстрів XII століття, запорізька порохівниця та відливна форма для куля. Значний інтерес викликали у відвідувачів роботи радянського періоду. Той, хто оглядав історичні цінності, не мав сумніву в тому, що бачить усі предмети наяву. Таку ілюзію створює голографічний метод фотографування об'єктів з допомогою лазерних променів на звичайному склі із спеціальним фотопрошарком. Перевага радянської голографічної установки полягає в тому, що її зображення можна розглядати не за допомогою лазерної техніки, як у зарубіжних країнах, а від освітлення звичайними електролампами.

М. САВЕНКО.

КОЖУШКИ — 3 ЛІТА

ДБАЙЛИВИЙ ГОСПОДАР

У ГАРНОГО господаря завжди так ведеться: готувати одягу на зиму з літа. А в селі Добрянці господарі всі дбайливі. Ось і в місцевій хуторній майстерні найбільше замовлень на зимову одягу прийнято саме влітку. Шпють тут кожухи-безрукавки, шпють шапки. Вироби молодих майстринь користуються неабияким попитом серед хліборобів не лише тому, що вони зроблені красивими й модними. А ще й тому, що недорогі. Якщо, скажімо, потрібна чоловіча шапка на ярмарку коштує більше ста карбованців, то тут — 42. Така ж, приблизно, ціна соборної жіночої шапки. Дешеві, бо матеріали для пошиття хуторних шапок — з відходів виробництва.

Привозять у Добрянку з великих підприємств такі собі обрізки шкіри — ширинною сантиметр, довжиною десять сантиметрів. Лідія Санчул, Ольга Корнюкова, Галина Величко та Людмила Наливайська зшивають їх, оздоблюють. І ось вам уже потрібна шапка, яка зовні нічим не відрізняється від тієї, що пошита на фабриці. Вдячні були майстриням меха-

нізатор Іван Кучеров, доярка Марія Погорілова, інші жителі Добрянки. Зробили тут замовлення трудівники сусідніх сіл, міста Первомайська. Лише за сім місяців майстерня реалізувала хуторних виробів на 11 800 карбованців (при плані 11 тисяч).

А ось іще одна адреса — село Добре, де се-

мімісячне завдання по наданню послуг перекрыте майже на три тисячі карбованців. Завідуюча комплексним приймальним пунктом Добрівської майстерні Галина Кравець представляє швею Любу Самоїлову, яка місячні завдання виконує удвічі.

Що шпють в Доброму? Найбільше замовлень від

тих, хто псевдові має стати на весільній рушник — костюми, плаття.

Принносять в майстерню і старі кожухи. Здавалося б, їх уже не можна довести до пуття. На тваринницькій фермі, біля трактора колгоспник працював у тому кожусі; вже не перфарбуєш його, не полаєш. Через тиждень замовник отримує кожух в такому вигляді, що й до роботи шкода одягати.

Тож поспішайте в Добрянку й Добре! Там ви зможете зробити собі подарунок на зиму й матимете втіху. Це — гарантовано.

М. ВІНЦЕВИЙ.

На знімку: завідувача комплексним приймальним пунктом Вільшанського райпокомбінату в селі Доброму Галина КРАВЕЦЬ.

Фото В. ГРИБА.

У будинку троянд

ЗАХОПЛЕННЯ

Хто переможе! Кінь чи вершник! Чорний, як ніч, жеребець став дьибки і, здається, вже ніщо не зможе зупинити його дикого, несамовитого. Що мить — і вуздечка вислиз-

не із слабючої руки вершника, а потім... Але нічого не сталося. Адже і кінь, і людина застигли в своєму герці серед інших фігурок, виплених з глини Миколою Яковичем Пашенком. Талант, великий він чи малий, звичайно дає про себе знати в молодості. А ось у Миколи Яковича все навпаки. Першу свою скульптуру створив, коли вже вийшов на пенсію. І так буває: живе людина на світі та й не знає про власні сили. Правда, ще в довільні роки він та інші хлопчики збиралися у старій землянці помоловати.

Навіть «конкурси» свої проводили... А, може, здатність бачити і творити прекрасне перейшла до нього в спадок від діда? Кажуть люди, добрим столярем був, на різьбарстві знався. Бідуючи, заробляв собі на життя тим, що виготовляв церковні розп'яття. Хоча й знали його в навколишніх селах як запеклого безбожника. За це в «холодний» не раз сидів за царських часів.

В переобладнаній під майстерню літній кухні — кілька десятків виробів. Портрети Франка, Шевченка, Пушкіна... Взагалі, це далеко не всі твори. Буває, заїде хто з друзів, сусідів погомоніти, а до-

дому з подарунком іде. Щедра душа в Миколи Яковича. Хоча, відверто кажучи, кожна скульптура йому дається нелегко. І зовсім не тому, що майстерності, здібностей не вистачає. Просто важко шукати по кручах потрібну глину — це з війни скалічено ноги майстра фашистськими розривними кулями.

Та й фарби для покриття фігурок нелегко дістати. Останнього разу аж у Ленінград їздив. А з інструментами для ліплення все гаразд. Сам стеки різної форми вирізав, змайстрував ліпильну дошку на підшипниках...

І стало мистецтво для Миколи Яковича головним

у житті. Неспроста ж, почувши про відкриття виставки якогось відомого скульптора чи художника, мчить він до далеких і близьких міст. Ось і недавно їздив до Києва милуватись картинами Шишкіна, їздив учитися, як сам каже. Адже пробує чоловік і портрети писати, й пейзажі. І не без успіху.

А ще — вирощує троянди. По них його будинок можна здалеку пізнати.

У майстерні Микола Якович може працювати, не помічаючи бігу часу. Вдень, вночі... взагалі, ви бачили, як творить скульптор, художник? Ні? То завітуйте на вулицю Кірова, в будинок під номером 81. Там завжди раді гостям. Там ви не тільки зустрінетесь з цікавими творами народного мистецтва, а й відчуєте тепло і ширість душі їхнього автора.

О. ГАВРИЛЕНКО.
М. Бобринець.

КІНОМОЗАІКА

В столиці України з 7 по 16 травня проходив XVII Всесоюзний кінофестиваль. Він продемонстрував зростаючу кількість радянського багатонаціонального кінематографа.

Протягом літа кіровоградці мали можливість подивитися фільми, які були удостоєні нагород фестивалю. — такі, як «Воєнно-польовий роман», «Білі роси», «Дублер починає діяти».

Незабаром на екранах міста повітється фільм «Берег», знятий за однойменним романом Ю. Бондарєва. На кінофестивалі ця міністрічка одержала головний приз.

Семисерійна телестрічка «Діти капітана Гранта» створюється на замовлення Центрального телебачення радянськими й болгарськими кінематографістами. Це творче співробітництво Одеської студії та студії «Вояна» (НРБ) є першим для них.

У фільмі знімаються такі відомі радянські та болгарські актори, як М. Єремєнко, Т. Анулова, Г. Струтинська, В. Гостюхін, К. Цонев, Я. Мілушев, П. Слабанов. Створив стрічку відомий радянський кінорежисер Станіслав Говорухін.

Незабаром на екранах наших кінотеатрів з'явиться новий художній фільм Одеської кіностудії «І повториться все...». В ній розповідається про долю вчорашніх випускників, які стали студентами педагогічного інституту. У фільмі виникає чимало гострих конфліктів, у яких виявляються життєві позиції героїв кінострічки. Автор сценарію Г. Оганєсян, режисер-постановник Я. Лупій.

На Українській студії хронікально-документальних фільмів створено з допомогою в'єтнамських кінематографістів фільм «Мамо, мамо, чому мені так жарко...». В ньому розповідається про трагічну долю в'єтнамської дівчинки Кім Фун. Під час наразної операції під наркозом назвою «Жарке літо», яку проводила амеіканка боляччина з боротьби з патріотами, вона потрапила під бомбардування на палом. Дівчинка скинула з себе одяг, та це їй не допомогло. Вона бігла і страшно кричала: «Мамо, мамо, чому мені так жарко?».

Коли знімався фільм, Кім Фун виповнилося двадцять років. Довгі місяці вона провела на лікарняному ліжку.

ХОЧ ЛИСТА Й НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО

Учні Богданівської восьмирічної школи Петрівського району Н. Іванченко, І. Ковтунович, А. Донець і Ю. Ткач написали до редакції листа, в якому йшлося про те, що після закінчення восьмого класу вони вирішили продовжити навчання в Петрівській середній школі, котра знаходиться найближче до села. Але директор СШ Г. Л. Москальцев відмовив у прийомі, мовляв, десятирічка переповерена.

Копія листа учнів було надіслано у Петрівський районний відділ народної освіти. Ось як відповів завідуючий райвідділом О. О. Домаранський:

«Лист учнів Богданівської восьмирічної школи розглянуто. Директору Петрівської СШ Г. Л. Москальцеву за непрайильні дії в питанні прийому учнів до школи вказано. Н. Іванченко, І. Ковтунович, А. Донець та Ю. Ткач зараховані до школи».

В. о. редактора
В. АФНАСІЄНКО.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины. На украинском языке.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту фотолaboratorii — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кировоградського обкому Компартії України м. Кировоград, вул. Глінки, 2.